

Nova svjetska simfonija G20: disonancija je Obama

Orkestar i zbor, lijevo, priređuje dobrodošlicu Kine vođama G20 izvedbom Beethovenove Ode radosti zajedno s još 8 drugih glazbenih programa na "Predstavi utiska uz West lake [jezero]" u Hangžou, Kina. 4.rujan 2016. [CCTV]

Barack Obama kao domaćin ne bi nikad otvorio neki međunarodni događaj Beethovenovom 9. simfonijom i Schillerovom Odom radosti, kao što je učinila Kina kao domaćin samita G20.

Obama ne bi ni prigrlio radost vođa zbog razvoja novih koridora visokih tehnologija i transporta preko cijelog svijeta, podizanja stotina milijuna iz siromaštva, traženja novih proboja u svemirskim istraživanjima i fuzijskoj tehnologiji. Aktivno stremljenje za takvim budućim ljudskim napretkom, i radost u takvom geniju kakva je Beethovenova zborna simfonija, istovjetan su ljudski podstrek.

Ovaj samit G20 s Kinom kao domaćinom bio je, iznad svega, uspješan u uspostavi nove paradigme vodstva –partnerstva ekonomskog rasta, ulaganja, i produktivnosti među narodima. Nacije su to sa zahvalnošću prihvaćale, od Japana do Turske do Indije do 10 zemalja ASEANa, koje sve navodno veže savezništvo sa SADom.

Lyndon i Helga LaRouche prvi su podigli ideje razvoja kroz „Novi put svile“ i „Svjetski kopneni most“ pred gotovo 30 godina, a te ideje su sad postale ekspresne želje globalne zajednice nacija. A uz te ideje, znanstveni i tehnološki proboji koji trebaju biti vođa oživjelog rasta i produktivnosti. Uz svjetski ekonomski rast kojeg stagnacija SADa i EUa poslije bankarskog sloma 2008.g. odvlači sve niže, tu je opasnost još jednog sloma Wall Streeta što ti vođe već veoma izrazito i oštro raspoznaju, te je ova nova paradigma apsolutno nužna. Razvidno je da se njoj SAD moraju pridružiti.

No Obama je išao na G20 i kao jastreb sručio se na Kinu svojim oružjem u koje se zaklinje, takozvanim „trgovinskim sporazumom“ znanim kao TPP (Transpacifičko partnerstvo) – oružje koje ustvari on i nema, jer oba Doma kongresa odbijaju ga prihvatiti a obadvije izborne stranke i američka javnost odbacuju ga kao još jedan otrov koji ubija zaposlenja.

Jedna nova institucija kredita ove nove paradigme koja daje nade – Azijska infrastrukturna investiciona banka (AIIB) – narasla je na 70 država članica unatoč Obaminim bezumni javnim i privatnim pokušajima da je uništi.

Izolirao je SAD od azijskih nacija, uvukao se u potencijalno veliki sukob s Filipinima, i zahtjeva američku podršku za napad na njihov vlastiti životni standard, jer slabi Kinu.

Obama je nastavio svoj „rat bez kraja“, koji su Cheney i Bush započeli na osnovi „9/11“ napada i dodao je vlastite provokacije za rat s Rusijom i Kinom. Odbacuje izrazitu želju većine nacija svijeta za mir i ekonomski razvoj. To se ne može podnositi ove 15. obljetnice tih napada. [Njih se mora komemorirati glazbom dubokog smisla u službi nove paradigme.](#) A Americi treba novo predsjedništvo.

7. rujan 2016.

[U smislu te vrste simfonije veoma je vrijedno i neizostavno pogledati dojmljivu svečanost otvaranja samita G20 u Hangžou.](#)